

rejst, fandt arbejdsgruppen det dog rigtigt også at åbne mulighed for at give rådgivning, hvis konflikten mellem ægtefællerne var så dyb, at en ægteskabs-sag var en nærliggende mulighed. Baggrunden herfor var dels et ønske om at åbne mulighed for rådgivning, selv om der ikke var rejst en ægteskabs-sag, og dels et ønske om at undgå tilfælde, hvor ægtefællerne pro forma ansøgte om separation eller skilsmisse udelukkende med det formål at få parrådgivning.

Denne afgrænsning af området for rådgivning var ikke udtryk for en vurdering af, hvornår der kunne være behov for rådgivning. Det var en udbredt opfattelse i arbejdsgruppen, at der også ved konflikter mellem ægtefæller på et tidligere tidspunkt kan være behov for rådgivning. Arbejdsgruppen fandt imidlertid, at ægteskabslovens § 43, stk. 2, indebar, at en sådan begrænsning skulle foretages.

Rådgivningen kunne ifølge cirkulæret kun ydes, hvis der var udsigt til, at rådgivningen kunne medvirke til, at ægtefællerne selv kunne løse deres konflikt. Ægtefællerne havde således ikke krav på rådgivning, men spørgsmålet om, hvorvidt de skulle have et tilbud herom, beroede på statsamtets skøn i hvert enkelt tilfælde. I vejledningen om forsøgsordningen blev det anført, at man ved udøvelsen af dette skøn – i overensstemmelse med bemærkningerne til lovforslaget – skulle tage udgangspunkt i, at et tilbud om rådgivning skulle gives, hvis der var udsigt til, at ægtefællerne gennem en rådgivning kunne bearbejde deres problemer på en sådan måde, at ægteskabet kunne bevares. Et tilbud om rådgivning kunne imidlertid også gives, selv om der ikke syntes at være mulighed for, at ægteskabet kunne bevares, hvis der var udsigt til, at rådgivningen kunne løse eller formindske en alvorlig konflikt mellem ægtefællerne. Det blev endvidere fremhævet, at der formentlig kun i meget begrænset omfang ville være anledning til at tilbyde rådgivning i sager om skilsmisse efter separation.

3.2. Rådgivningens karakter

I cirkulæret om et forsøg med parrådgivning var det fastsat, at statsamtet bestemte rådgivningens omfang og karakter, og hvem der skulle udføre rådgivningen. Forsøgsordningen blev herefter udformet således, at der i gennemsnit måtte bruges 4 samtale-timer pr. sag. I samtalerne deltog psykologer og/eller jurister. Endvidere blev der afsat et tidsforbrug på 2 timer pr. sag til statsamtets personale og 1 time pr. sag til opfølgning.

3.3. Deltagelsen i rådgivningen

Under forsøgsordningen, der varede et år, var antallet af rådgivninger i forbindelse med en ægte-

skabssag 63, hvilket svarer til, at der var rådgivning i 1,1 pct. af de i alt 5.701 sager, som kunne have udløst rådgivning i de to statsamter i den pågældende periode. Udskilles sagerne om bevilling til skilsmisse efter separation, hvor der i praksis kun undtagelsesvis er grundlag for tilbyde rådgivning, havde der i perioden været behandlet 3.919 sager, der kunne have udløst rådgivning, hvilket svarer til, at der blev givet rådgivning i 1,6 pct. af sagerne.

Hertil kom 79 rådgivninger, som ikke havde forbindelse med en ægteskabs-sag, men hvor ægtefæller-nes konflikt var så alvorlig, at det måtte antages, at en sag om separation eller skilsmisse var en nærliggende mulighed.

Der deltog således i alt ca. 284 personer i rådgivningen.

Om effekten af parrådgivningen for de enkelte ægtefæller fremgår det af notatet om ordningen bl.a., at 249 personer, der deltog i rådgivningen, også deltog i en opfølgning herpå. 121 heraf havde ved opfølgningen valgt at bevare ægteskabet, og 90 personer heraf, svarende til 74 pct., oplyste, at beslutningen om at fortsætte ægteskabet byggede på, at man havde fundet et nyt grundlag at fortsætte ægteskabet på. 124 personer havde ved opfølgningen valgt at opløse ægteskabet. 72 af disse personer, hvilket svarer til 58 pct., oplyste, at de var gået fra hinanden i en afspændt atmosfære.

3.4. Arbejdsgruppens anbefalinger

Arbejdsgruppen anbefalede i notatet om forsøgsordningen, at der indføres en permanent rådgivningsordning efter de retningslinier, der blev anvendt i forsøget, dog således at der fastsættes regler om betaling på 500 kr. pr. rådgivningsforløb.

Arbejdsgruppen anførte, at den rådgivende mægling, som var gennemført ved forsøget, næppe ville medføre en væsentlig nedgang i antallet af separationer og skilsmisser. Forsøget viste imidlertid, at en betragtelig del af de ægtefæller, der deltog i forsøgsordningen, besindede sig og gav ægteskabet en ny chance. Endvidere havde de, der valgte separation eller skilsmisse, fået hjælp til at gå fra hinanden på en værdig måde til gavn for såvel voksne som eventuelle børn.

Arbejdsgruppen fandt i øvrigt, at der ved vurderingen af, om der bør indføres en permanent ordning med parrådgivning, bør lægges afgørende vægt på den effekt, som en rådgivning må antages at ville have i det enkelte tilfælde, hvorimod den forholdsvis beskedne deltagelse i rådgivningen under forsøgsordningen har mindre betydning.